

La delinqüència vulgar i els obrers

La clara visió del nou Director general de Seguretat, senyor Menéndez, ha fet que senyali un dels problemes que més preocupen l'opinió pública, declarant la necessitat i el propòsit de resoldre'l. Aquest problema és el de la delinqüència; el nou tipus de malfactor que ha sorgit d'un temps ençà i que ha cercat refugi en les organitzacions obreres.

Calia, certament, que sortís un home que afrontés valentment l'actitud de la joventut extremista, que empara, potser inconscientment, a tots els que viuen fora de la llei però que han adoptat l'ingrés a qualsevol organització proletària com a eficaç careta que els permeti canviar el nom fastigós de criminal vulgar pel de víctimes pels que detenten el poder. Calia—millor dit, cal—que un home com el senyor Menéndez que al front de la policia de Barcelona ha pogut estudiar d'aprop aquest tipus de delinqüent, vagi de cara a posar en evidència el principal mòbil de molts individus que es fingeixen lluitadors de les reivindicacions obreres, però que realment no són més que gent inclòsa al catàleg dels professionals del delictes, ja que a gairebé la totalitat d'ells no se'ls coneix una ocupació, un ofici determinat.

Fins pel mateix bon nom de tota la població obrera de la Península és necessari que aquesta profilaxia que es proposa el senyor Menéndez sigui una realitat. Perquè als veritables obrers, als que conscientment tenim una visió del nostre deure, ens produeix un efecte deplorable la lectura de certes informacions, en les quals ens són presentats els autors d'atracaments i robatoris com a pobres obrers sense feina, resultant que no han treballat en la seva vida, però que ja tenen antecedents penals.

Les organitzacions obreres, les que ho són genuïnament i el seu únic fi és el conqueriment de les millores morals i materials que creuen tenen dret tots els productors de la riquesa, condemnem els mitjans de violència sempre que hi hagi un camí legal que els sigui viable per a manifestar i obtenir les seves aspiracions. No poden, de cap manera, donar el seu assentiment a fets reprotables com són l'atemptat a la vida humana i a la propie-

tat privada, encara que l'anhel de tots els treballadors sigui l'abolició d'aquesta propietat per a que sigui possible l'associació de la riquesa i dels seus productors, ja que aquest nou règim de justícia social ha de vindre forçosament per l'evolució, resultat d'una millor educació que s'ha de donar al poble.

I aquestes organitzacions, si senten lleialment, amb el cor, els seus deures, han de lluitar per a que la disciplina social no sigui desatesa i relaxada pels que no senten els escrúpols de classe, i han de lluitar també per a que l'actuació d'aquests individus no absorbeixi la consciència dels treballadors pobres d'esperit o curts d'educació.

Hem de sentir-nos joiosos que el projecte del nou Director de Seguretat sigui acompanyat amb eficàcia. Així no serà possible que es repetixin casos com els que encara tots recordem perquè encara són recents, i no serà possible tampoc que pel sol fet que un individu pertanyi a qualsevol organització proletària, quan cometi un repugnant crim, o robatori, o atracament, sigui enlairada la seva figura i els portanveus de l'organització a la qual estigui afiliat ens el presentin com una víctima de la injustícia dels governants, com defensor incansable de la soferta classe que aguanta el jou de la burgesia, com a víctima, en fi, de la desigualtat social, quan, en definitiva, tots els seus mèrits consisteixen en ésser un perfecte delinqüent i la seva desgràcia és únicament i exclusiva que li hagi resultat malament un cop, i la policia i la justícia hagin acomplert la seva missió.

M. BADIA COLOMER

Alcalò Zamora a l'Acadèmia Espanyola

El senyor Alcalò Zamora ha terminat el discurs d'ingrés a l'Acadèmia Espanyola, la qual l'elegí membre en la vacant del senyor Francos Rodríguez.

El discurs es titula "El derecho en el teatro".

Estudia el plantejament i desenvolupament d'algunes idees jurídiques en la producció dramàtica.

Els que coneixen el discurs elogiaven la riquesa de pensament i la bellesa literària. Li contestarà el senyor Ramon Menéndez Pidal.

El mercat de vins als Estats Units de l'Amèrica del Nord

I

No ofereix cap dubte que en els Estats Units els humits van guanyant nous partidaris cada dia, com ho prova el fet que en l'actual Cambra hi ha de 170 a 175 diputats sobre el total de 475, cosa que representa un augment de 34 a 40 vots en comparació a la Cambra precedent.

Al Senat el nombre de senadors partidaris de la llei humida és de 26 sobre un total de 96 i amb un augment de 4.

Llegint la informació Wickersham, es veuen clarament els resultats catastròfics de la llei seca als Estats Units, així com l'equivocació soferta per aquell govern federal, de no haver encaminat jurídicament el consum de begudes alcohòliques, en lloc d'imposar una prohibició tan absoluta.

Segons declaracions del general Andrew, al 21 de maig de 1926, des de l'any 1920 a aquella data, foren destituïts 875 funcionaris de la Prohibició, d'un promig de 2,000 que hi havia en total, dels quals 148 ho foren per borratxeres, per crims o vida escandalosa.

El nombre de perseguïts davant dels tribunals per violació de les lleis prohibitives passaren de 17.962 en 1920 a 37.018 en 1926.

Davant d'aquests resultats, i com a conseqüència de la informació de la Comissió del Senat, el dia 3 de març de 1927 es va reformar l'organització dels serveis prohibitius, donant els següents resultats:

El 30 d'abril de 1930 hi havia 2.278 persones empleades al servei de la prohibició contra 943 que n'hi havia en 1er. de juliol de 1920.

El promig de personal que des de l'any 1920 a 1930 s'ha hagut de canviar per faltes greus ha estat de 39'78 per 100.

Un dels aspectes més greus que presenta la llei seca, és el soborn i corrupció del personal encarregat de fer-la complir.

L'Estat ha gastat des de la promulgació de la llei "Volstead act" diferents centenars de milions de dòllars, i en canvi, ha deixat de cobrar des de 1918 a 1930 més de 7.800 milions de dòllars per conceptes fiscals, segons càlculs d'experts financers.

Segons l'informe Wickersham, la importació de whisky del Canadà s'ha quintuplicat, els quals importadors, junt amb els anglesos i francesos, tenen establerts, ademés, importants dipòsits de begudes alcohòliques a Saint-Pierre et Miquelon, petita illa prop de Terranova i que perteneix a França, així com a Bemini, illa de les Bahames.

A l'Amèrica Central, al llarg de la frontera de Mèxic, en tots els punts estratègics, hi ha establerts importants dipòsits de licors i vins, les quals mercaderies són importades dels Estats Units per via marítima, per ferrocarril, per camions i fins per via aèria; i malgrat les fortes sumes que l'estat gasta per la repressió del dit frau, els seus efectes donen molt pocs resultats.

A més a més del frau, hi ha un nombre important de fàbriques d'alcofolles en el propi territori dels EE. UU. que produeixen clandestinament.

On es produeix més alcofol és a les muntanyes d'Alleghany; en 1913 hi havia 2.375 alambics i en 1929 era dotze vegades superior.

La producció d'alcofol industrial desnaturalitzat, també ha augmentat en una proporció semblant a causa de què gairebé tot es destina per a usos de boca.

Hi ha matèries com són els xarops de sucre, de malta, de raïm, que escapen a la llei "Volstead act" i, en canvi, la seva producció ha augmentat en grans proporcions, a causa de què per mitjà d'un desdoblament es pot obtenir alcohol. Amb la llevadura i xarop de malta s'ha fet possible la fabricació de cervesa a domicili.

Més greu és encara l'ús que es fa amb el sucre de canya, amb el qual s'obté whisky i ens dona una idea de la gran quantitat que a aquest fi es destina, el fet que de 1920 a 1929 la producció ha sextuplicat.

Principalment a les grans ciutats hi ha bars esplèndids i ben servits i l'Estat és impotent per a impedir-ho. Ademés, degut a la facilitat dels transports per carretera, i a que no tots els Estats presten l'ajut degut al Govern Federal, és relativament fàcil als venedors procurar-se tota classe de begudes.

J. SENTÍS I NOGUÉS